

॥ अथ श्रीसार्वांसच्चरीत ॥ अध्याय ३ ॥

॥ श्रीगणेशाय नमः ॥ श्रीसरस्वत्यै नमः ॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥ श्रीकृलदेवतायै नमः ॥
श्रीसीतारामचंद्राभ्यो नमः ॥ श्रीसद्गुरुसार्वानाथाय नमः ॥ आतां फाटली कथा मुखार व्हरतां ।
सार्व पूर्ण आस्वासन दिता । म्हणले “आपूर्ण आशिर्वाद दितां । चरित्रस्थिती सांगपाक ॥१॥ तुमी
कार्य तुमचें करात । दुबाव कसलोच धंरू नाकात । विस्वास पूर्ण दवरात । करात निश्चेव असो
मनाचो ॥२॥ केल्यार म्हजे लिलेचें लेखन । जातले अज्ञानदोश निवारण । आयकल्यार ती भक्तीभावान । सोंपतले
भान प्रपंचाचें ॥३॥ उद्ठले कानाच्या दर्याचेर । भक्तीप्रेम अमृताचें लहार । तातूंत बूड मारून सोदल्यार । मेळटलीं
बोधरत्नां हाताक” ॥४॥ आयकून दुबावा विरयत जाले मन । सार्वचरणांक केले नमन । मागीर हें चरित्रलेखन ।
आरंभले स्मरण करून ॥५॥ बाबांचीं तीं उतरां आयकून । तोच तांचो प्रसाद मानून । येतले सगले आपसूक घडून ।
जालो विस्वास ठाम मनांत ॥६॥ पळयात आगळी लिला हरीची । ताचे बगर ना कोणाक कळपाची । श्रुती शास्त्र
वेदाक पसून चुकली । लागलोना पत्तो कोणाक ॥७॥ शास्त्रविशारद ‘वेदवादी । प्रज्ञावंत पंडीत आदी । जे करतात
फकत वादावादी । नादाक तांच्या लागूं नाकात ॥८॥ हरीक भूक भक्तीची । भोळ्या बाबड्यांचे सेवेची । आनी
तांच्या प्रेमाची । दवरता पयस मात दांभिकांक ॥९॥ “कल्याण हातुंतूच आसा तुमचें । जातले अवतार कार्यूय
सफल म्हजें । सांगणे पळयात हें म्हजें नित्याचें । हुसको तुमचो म्हाकाच ॥१०॥ तुका एक सांगतां ‘माधव । प्रेमान
जो घेतलो म्हजें नांव । ताच्यो सगल्यो इत्सा हांव । करतले पूर्ण प्रेमान ॥११॥ मागीर जो गायतलो ‘वाडेकोडे ।

१. तज्ज. २. माधवराव देशपांडे हांकां बाबा ‘श्याम’ अशेंय म्हणटाले. ३. कवतुकान.

EEEEEEEEE.....||अध्याय ३॥ EEEEEE.....
महजें चरित्र म्हजे पोवाडे । सदांच ताचे फाटीं फुडे । चास्त्र्य वटयां आसतलो हांव ॥१२॥ जे जे भक्त म्हजे वयल्यान ।
उंवाळटले आपलो जीव प्राण । तांकां ही कथा आयकून । मेळटली खोस दुबावा विरयत ॥१३॥ कोणेय केल्यार
म्हजें किर्तन । पुराय खोस ताका दियन । सदांच सूख समाधान । सत्य म्हजें हें वचन ॥१४॥ जो म्हाका अनन्य शरण ।
विस्वासान करतलो भजन । म्हजें चिंतन, म्हजें स्मरण । उद्धार करीन ताचो हांव ॥१५॥ म्हजें नांव, म्हजी भक्ती ।
म्हजें पुस्तक, म्हजी पोथी । म्हजें ध्यान सदांकाळ चिन्तीं । विशयवान्सा कसली ताका ॥१६॥ काळाचे पसून
दाड्येंतल्यान । काढीन म्हज्या भक्ताक ओडून । करतलो जो म्हजें कथा श्रवण । रोगमुक्त जातलो तो ॥१७॥
आयकात कथा भक्तीभावान । तिचेर करात पूर्ण मनन । करात ताचेर 'निदिध्यासन । मेळटलें पूर्ण समाधान ॥१८॥
“अहं सोहं” वतलें विरगळून । उर्बेन भरतलें आयकुप्यांचें मन । चित्त जातलें चैतन्यघन । अनन्य परिपूर्ण
श्रद्धेन ॥१९॥ “साई साई” हें नामस्मरण । उडयतलें सकल वान्सा लासून । फाटलीं पापां वतलीं जळून । एक
लोटांगण घालतकूच” ॥२०॥ कार्य जरी नासलें सामान्य । आज्ञा मानली 'शिरसामान्य । बाबां सारको आसतना
वदान्य । दवरचें 'दैन्य कित्याक ॥२१॥ कोणा कडल्यान घेतलीं बांदून देवळां । कोणाक सांगलीं करूंक किर्तनां ।
कोणाक धाडले तिर्थाटना । म्हाका बसयलो बरोवंक ॥२२॥ सगल्यां परस हांव पामर । तरीय हो दयासागर ।
भाळळो कित्याक म्हणून म्हजेर । नकळो हांव सांगपाक ॥२३॥ हीच गुरुकृपेची नवलाय । तोच जाणा ताची सासाय ।
सुक्या सड्यार किल्लता रुखूय । कृपा पूर्ण आसल्यार ताची ॥२४॥ कोण तरी मुखार बांदतले मठ । कोण तरी
देवळां, कोण घांट । आमी चलुया सरळ वाट । चरित्रपाठ श्रीसाईचो ॥२५॥ कोण सत्कारपुर्वक 'अर्चन । कोण
'चरण संवाहन । उमळशिकेन भरलें म्हजें मन । गुणगायन करपाक ॥२६॥ कृतयुगांत जें मेळळे 'ध्यानान' । त्रेतांत
१. अध्यास. २. नतमस्तक जावन. ३. उदार. ४. दलडीरपण. ५. पुजा. ६. चेपप.

EEEEEE.....||श्रीसाईसच्चरीता||EEEEEE..... (२८)

EEEEEEEEE.....||अध्याय ३॥ EEE.....|| २७॥ अनधिकारी
‘यजनान’, द्वापारांत ‘अर्चनान’। तें सगलें मेलटा ‘नामसंकिर्तनान’। गुरुभजनांतल्यान कलियुगांत ॥२७॥ अनधिकारी
उगड उगड। फाळयो ढीगभर एक ना धड। थंय असलें हें अवजड। कार्य अवघड घेवचें कित्याक ॥२८॥ यत्न
करिनास्तना ओगी बसचें। आज्ञाभंग पातकी जावचें। आज्ञा पालन करपाक वचें। तरी जावचें हें कशें ॥२९॥
समर्थ साईंची निजस्थिती। योग्य वर्णूक कोणाची गती। स्वताच भक्तांचेर कृपा ‘करिती। आनी वदयता
स्वताच ॥३०॥ वाणीची जंय पावना हांव। थंय हें सगलें करतां हांव। अशें उलोवपाक वाव। दवरूंक ना जागो
कोणाकूच ॥३१॥ आरंभलें जेन्ना लेखन। बाबांनी घालयलें म्हज्यांतलें हांवपण। बरयली कथा आपली आपूण।
जाचें भुशण तांकांच ॥३२॥ हें तर संतचरित्र लेखन। संता बगर करतलो कोण। बाबांच्या अगाध गुणांचें आकलन।
मळब वेंगावपा सारकें ॥३३॥ महिमा तांचो अथंग म्हान। वर्णूक हांव सामको लहान। तांणीच उखलून आपले
आपूण। निर्मुक्त वचन जावचें खरें ॥३४॥ बाबा जरीय हांव जल्मान ब्राह्मण। तरीय नात म्हाका स्मृती दोळे कान। हें
जरी ह्या जल्माक दुशण। पूण म्हाका भुशण तुमचेंच ॥३५॥ ब्राह्मणाचे दोळे हे कान, स्मरण। भेडो तो जो
आयकता हीन। कुइडोच तो जो दोनूय नासून। हीन दीन तसो हांव ॥३६॥ तुमी म्हजी बडी कुइड्याची। आसतना
म्हाका भिरांत कोणाची। तेंकयत तेंकयत फाटीं फाटीं। चलतलों वाटेन सरल ॥३७॥ आतां मुखार कितें करचें।
म्हाका पामराक कशें कळचें। तुमीच बुद्धीदायक जावचें। संपादून घेवचें कार्य तुमचेंच ॥३८॥ मोने ब्रहस्पती सारके
उलयतात। पांगळे मेरुपर्वत चडटात। ही जांची अतक्र्य शक्त। तांची युक्ती खबर तांकांच ॥३९॥ हांव फकत
चरणांचो दास। करूं नाकात म्हाका उदास। कुडींत हे जे मेरेन श्वास। घेयात निजकार्य साध्य करून ॥४०॥ आतां
तुमी श्रोतेजन। आयकलें हें ग्रंथप्रयोजन। साईंच बरयता, बरोवन घेता आपूण। भक्त कल्याणा खातीर ॥४१॥

१. करतात.

EEEEEE.....||श्रीसाईसच्चरीता|| EEE.....|| २९ ||

॥ अध्याय ३ ॥ १४२ ॥ द्रव्य जें सोडटा चंद्रकांत । तें कितें ताच्या पोटांतले अमृत । ती आसता चंद्राची करामत । चंद्रनिर्मित
चंद्रोदयांत ॥४३॥ वा दर्याक येता भरती । ती कितें ताची स्वताची कृती । तीय चंद्रोदयाच्याच हातीं । काम न्हय तें
दर्याचं ॥४४॥ आसू, भोंवरे, खडपां वाटावन । चलचीं नीट व्हडीं दर्यातल्यान । तांबडो दिवो देगेर ताकाच लागून ।
लायतात वाट दाखोवपाक ॥४५॥ तश्योच साईनाथांच्यो हो कथा । हिणयतल्यो गोडायेन ज्यो अमृता । भवसागराच्या
दुस्तर पैथा । करतल्यो सोंपो सामकोच ॥४६॥ संतकथा हो परम धन्य । रिगतकूच भितर कानांतल्यान । पडटा
गळून देह अभिमान । वाद ना हाचेविशीं कसलोच ॥४७॥ काळजांत जेन्ना हांचो सांठो । संकश्टां पळटलीं तेन्ना
बारा वाटो । ज्ञानसांठो जातलो मोटो । देवतलो अहंकार देहाचो ॥४८॥ बाबांच्या शुद्ध येसाचें वर्णन । प्रेमान तांचें
श्रवण । भक्तांचीं पापां वतलीं जळून । साधन सोंपें हें परमार्थाचें ॥४९॥ मायातीत ब्रह्म कितें । तरपा खातीर तें
उपाय कितें । कर्मधर्म आचरणाक कसो कितें । जातलो प्रीय हरी तुज्या भक्तांक ॥५०॥ आत्यंतीक हीत तें कितें ।
भक्ती मुक्ती वैराग्य कितें । वर्णाश्रमधर्म वस्तू अद्वय कितें । विशय गूढ भोव हे ॥५१॥ हांचे भितर जांकां गोडी ।
तांणी पूर्ण करपाक निजआवडी । ज्ञानोबा एकनाथ आदींची ग्रंथसमृद्धी । सूखनिरवडी करची सेवन ॥५२॥
कृतयुगांत ‘शम-दम’ । त्रेतांत ‘यजन’ द्वापारांत ‘पुजन’ । कलियुगांत ‘नामकथाकिर्तन’ । सोंपे साधन
परमार्थाचें ॥५३॥ ब्राह्मणांचे चास्त्र्य वर्ण । सगल्यांक साधन गुरुकथाश्रवण । जावं स्त्री शुद्र वा ‘जातीहीण । हें एक
साधन सकलांक ॥५४॥ आसतले पुण्य जाच्या पदरांत । तोच हो कथा आयकूंक पावत । कोणाचेर न्हिदेचो भार

१. एक मणी. २. कठीण मार्ग. ३. भौतीक जगाच्या मोहांत सांपङ्क नाशिल्लो. ४. भायली.

॥ श्रीसाईसच्चरीता ॥ ३०

EEEEEE
 E पडत । जागयतलो श्रीहरी ताकाय ॥५५॥ जावचे विशयभोग सतत । ते मेळनात ते गरीब चित्त । तांकांय हें संतकथा
 E अमृत । करतलें विशय निर्मुक्त ॥५६॥ योग याग ध्यान धारणा । केले तरीय यत्न नाना । कश्ट पडना ह्यो कथा
 E 'श्रवणा । फक्त एका ध्याना बगर ॥५७॥ अशी ही साईंची कथा निर्मल । आयकात सज्जन श्रोते प्रेमल । जळटलीं
 E पांच महापापां 'प्रबळ । वतलीं पुरायेन लयाक ॥५८॥ बांदल्यात आमकां भवपाशान । निजरूप तातूत गेलां
 E रेवडावन । श्रवणान ते पाश सैल जावन । मेळटलें स्वरूप आदलें ॥५९॥ जावचें कथांचें जीणभर स्मरण । घडचें
 E तांचें नित्य 'परिशीलन । संवसाराच्या कटकटींतल्यान । मेळचें समाधान सगल्यांक ॥६०॥ वाचतां आयकतां
 E भक्तीभावान । सहज साईंचें जावचें ध्यान । सगूणरूप दोळ्यांक दिसून । उरचें मनांत सदांकाळ ॥६१॥ अशी घडची
 E सदगुरुभक्ती । येवची संवसारा विशीं विरक्ती । जडची गुरुस्मरणांत प्रिती । जावचें मन निर्मल ॥६२॥ होच हेत
 E मनांत धरून । कृपा केली श्रीसाईनाथान । म्हाका निमित्ताक मुखार करून । केलें कार्य हें आपणेंच ॥६३॥ व्हंट
 E उपाट भरली तरीय । पाडका बगर दूद सोडिना गाय । हो तिचो जल्माचो सभाव । तशीच आवड श्रीसाईंची ॥६४॥
 E हांव आशेतां चातका भशेन । शिंवरतली माऊली 'आनंदघन । तातूत म्हजी भागोवन तान । करतले शांत भक्त
 E श्रेश ॥६५॥ कितलें हें भक्तीप्रेमाचें कवतूक । आवयक लागता भुरग्याची भूक । ताणें उगडलेंना तरीय मूख । धरता
 E ती ताका दुदाक ॥६६॥ कोणाक कळटा तिचे 'शीण । लेकराक नासता ताची जाण । मागिनासतनाय आपले माते
 E वीण । थान आनीक दितलो कोण ॥६७॥ भुरग्याक लायतकूच हड्ड्याक । तें लुचता आपसूक । मातेकूच कळटा
 E तातूतलें सूख । करणी तशीच सदगुरुची ॥६८॥ अशी म्हजी भुरग्याची अपुरबाय । आनी कोणाक अशी आपुलकाय ।

१. आयकुपाक. २. खर. ३. अभ्यास. ४. खोसयेचो पावस. ५. कश्ट.

EEEEEE
 E श्रीसाईंसच्चरीता॥ श्रीसाईंसच्चरीता॥ ३१

EEEEEEEEEEEEEEEEE||अध्याय ३||EEEEEEEEEEEEEEEEE
माते बगर आनीक खंय । दिसतलो कळवळो असो मायेचो ॥६९॥ पवित्र आवयगेर जल्म मेळचो । भाग्याचो हो
प्रसाद देवाचो । जल्मा वेळार तिणे सोंशिल्ल्या कश्टांचो । नासता भुरग्याक गंध पसून ॥७०॥ आसूं, ह्वा अर्थाचें
आनीक वचन । सांगतां तुमकां श्रोतेजन । आयकात तुमी दिवन ध्यान । बोल ते प्रत्यक्ष श्रीसाईंचे ॥७१॥ वर्स
एकुणीसशें सोळांत । जालो सरकारी नोकरेंतल्यान निवृत्त । जाली पॅन्शनाक सुखात । आयली वारी
शिरडीची ॥७२॥ गुरुपुनवेचो तो दीस एक । भक्त मेळळे गुरुपुजेक । *अण्णा विनंती करीत बाबांक । केली
शिफारस ती आयकात ॥७३॥ अण्णांक म्हजो कळवळो आदर । काकुळटेक येत बाबां मुखार । हांच्या वाडट्या
संवसारा खातीर । करची कृपा म्हणून थोडी तरी ॥७४॥ कितेय तरी वेवस्था करात । हांकां कसलीय नोकरी दियात ।
पॅन्शनान तांचें कशें भागत । घालयात हुसको अण्णांचो ॥७५॥ ‘मेळटली हाका नोकरी बरी । करची आतां म्हजी
चाकरी । सुखी जातलो संवसारी’ । दिली जाप श्रीसाईंनी ॥७६॥ ‘ताटां हाचीं भरल्यांत सदांच । रितीं जावचींना
केन्नाच । भावार्थ दवरल्यार म्हजेर सदांच । सोंपतलीं संकश्टां कायमचीं ॥७७॥ कितें केल्यार कितें जालें । लोक
म्हणटात तांकां पिशें लागलें । धर्म आचरण जांणी सोडलें । तांकांच पयलीं जाय सोढूळक ॥७८॥ मुखार आयल्यार
कुशीक सरचें । महाभयंकर तांकां मानचें । तांचे सावळेकूऱ्य न्हय रावचें । सोंसचे पडल्यार कश्ट पसून ॥७९॥
आचारहीण शीलभ्रश्ट । विचारहीण कर्मनश्ट । पळयना जो इश्टअनिश्ट । कल्याण ताचें जायत कशें ॥८०॥
आपलेपण नासतना खास । येनात लागीं कोणूच । सुणें दुकर जावं मूस । धांवडावन कोणाक घालचें न्हय ॥८१॥
हांगाच्यान मुखार भक्तीभावान । सेवा म्हजी करून । देवाधिदेवाक दया येवन । मेळटलें पुण्य अक्षय ॥८२॥ मारीर
ही पुजा करची कशी । हांव कोण, कसो वळखुचो विस्वाशीं । साईंचो तो देह विनाशी । ब्रह्म अविनाशी भोव

१. चिंचणीकर.

EEEEEEEEEEEEEEEEE||श्रीसाईंसच्चरीता||EEEEEEEEEEEEEEEEE (३२)

॥३॥ हांव तो अठरा प्रकृतीरूपांनी । भरलां चारूय वटांनी । हेंच अर्जूनाक भगवंतानी । सांगलां
 गीताआख्यानांत ॥४॥ चंद्रसूर्य आसा मेरेन आकृतेत । हालपी, न हालपीय जगतात । हांवूच भरसलां अठरा
 प्रकृतींत । ही एक चमत्कृती म्हजीच ॥५॥ ॐप्रणव हो म्हजो वाचक । सांगपीय ताचो हांवूच एक । विश्व आकार
 वस्तु अनेक । तातुंतूय हांवूच भरिल्लो ॥६॥ आत्मभिन्न वस्तु नासता । थंय इत्सा कित्याची धरता । हांवूच
 सगल्याक भरिल्लो आसतां । जाग्या जाग्याचेर धाय दिशांनी ॥७॥ परिपूर्ण सगल्याक अशा भावान । जंय
 विरगळचें म्हज्यांतलें हांवपण । ताणें कित्याक रावचें आस धरून । रावचें सगल्याक सदाकाळ ॥८॥ इत्सा येतात
 हे बुद्दींत । संबंद आत्म्या कडेन धरिनात । साईमहाराज स्वयंमुर्ती आसात । उर्बा इत्शेची खंयची थंय ॥९॥ इत्शांचे
 अनेक प्रकार । हांव कोण हो कळटकूच सार । विरगळा जशी 'गार । खर वतान सुर्याच्या ॥१०॥ मनबुद्धी आदी
 इंद्रियां सयत । न्हय हांव स्थूल विराट । न्हय हांव ब्रह्मदेव अप्रकट । साक्षी हांव पुरातन अनादी ॥११॥ अश्या
 गुणइंद्रियां परस । ना म्हाका विशयाची आस । म्हजे बगर ना रिती सुवातूच । करपी, करून घेवपी न्हय हांव ॥१२॥
 मन बुद्दी आदी इंद्रीय गण । तांका वळखप भोव कठीण । थंयच प्रगटलें 'वैराग्य' जाण । काडलें धांकण
 ज्ञानाचें ॥१३॥ स्वरूपाचें जें विस्मरण । तेंच मायेचें अवतरण । शुद्ध पुणानंद स्मरण । तोच चैतन्यघन रूप हांव ॥१४॥
 त्या म्हजे कडेन लावप 'वृत्ती । तीच सेवा तीच म्हजी भक्ती । चिदानंद ही मेळटकूच 'प्रचिती । शुद्ध स्थिती तें
 'ज्ञान' ॥१५॥ अयमात्मा ब्रह्म । 'प्रज्ञानम आनंद ब्रह्म । जग हें फट जग हो भ्रम । सत्य एकूच तो हांव हो ॥१६॥
 सदांच शुद्ध बुद्द मुक्त । वासुदेवोऽहमोमन्वित । सत्य श्रद्धाभक्ती सयत । पुजन स्वहीत हें म्हजें ॥१७॥ असो हांव
 कोण तें वळखून । करचें म्हजें योग्य पुजन । तशेंच येवचें अनन्य शरण । वच्चो भरसून म्हज्यांत ॥१८॥ नंयेन

१. करो. २. मनाची स्थिती. ३. अणभव. ४. बुद्द, विचारशक्त.

॥३॥ श्रीसाईसच्चरीता॥ ३३

E || अध्याय ३ || E
 वतकूच दर्याक शरण । येतली व्हय ती परतून । उरतलें व्हय तिचें न्हंयपण । वतकूच गोपांत दर्याच्या ॥१९॥ भोव
 प्रेमान कापूरवाती । वतकूच मेळपाक दिपज्योती । स्वताच जातात दिव्य दिप्ती । संतचरणांचीय गत तशीच ॥१००॥
 “अल्ला-मालिक” चैतन्यघन । हेंच जांचें कायम चिंतन । शांतीनिरपेक्षसमदर्शन । कसलें मीपण ताचें
 ताका ॥१०१॥ निर्मलत्व निरहंकृती । निर्द्वृत्व निष्परिग्रहस्थिती । ह्याय चार गुणांची जंय वसती । हांवपण स्थिती
 थंय कसली ॥१०२॥ तात्पर्य हे आठूय गूण । साईच्या आंगांत आसतना संपूर्ण । हांवपणाक थंय कसलें स्थान । धरूं
 हांवपण तरी कित्याक ॥१०३॥ विश्वांत भरलां जाचें हांवपण । ताचोच अंश म्हजेंय हांवपण । करचें साईचरणांचेर
 समर्पण । हीच संपूर्ण सेवा म्हजी ॥१०४॥ म्हजी सेवा, म्हजें भजन । अनन्यभावान म्हाका शरण । तोय जातलो
 म्हजेच भशेन । भगवंतानूच सांगलां भागवतांत ॥१०५॥ किटकेकूय भोंवऱ्याचें ध्यान । तातूंत तीय जाता भोंवऱ्या
 भशेन । शिश्यानूय करतकूच निजगुरुचें भजन । येता गुरुपण ताकाय ॥१०६॥ समान उतरांचें जें वेगळेपण । तेय
 सोंशिना गुरु एक खीण । गुरुत्व न्हय शिश्य वीण । शिश्यत्व अपूर्ण गुरुबगर’’ ॥१०७॥ आसूं, पुजा जाची
 आज्ञापिली । तो हांव कोण ही व्याख्या केली । पुश्टी खातीर कथा स्मरली । आयली ओगानूच ती सांगतां ॥१०८॥
 शिरडींत एक पठाण आयलो । तोय बाबांच्या गुणांचेर भाळळो । बरेच दीस थंयच रावलो । लागलो सेवेक
 श्रीसाईचे ॥१०९॥ रेड्या वरी आडदांड दिसपाक । आयकनासलो मातूय कोणाक । फकत कफनी आनी सदरो
 आंगाक । रावलो येवन मशिदींत ॥११०॥ दीस आसूं वा रात । चावडेर आसूं वा मशिदींत । गायतालो व्हड
 आवाजात । भान सगलें सोझून ॥१११॥ म्हाराज शांतीचो पुतळो । वाजेलो लोक गांवांतलो । फांतोडेरुय हाचो
 बोवाळ चलतालो । न्हीद खळटाली लोकांची ॥११२॥ दीसभर वावुरचें वतांत । रानांत वा शेताभाटांत । रातचीय

न्हीद ना सुखांत । लोक साप्प त्रासले ॥११३॥ नासतले जायत बाबांक त्रास । दिसाचें एक समजूं येत । रातचीय
 मेळना सुखाची न्हीद । आयलो राग त्या पठाणाचो ॥११४॥ ‘हेवटेन आड तेवटेन विहीर’ । कितले मेरेन धरचो
 धीर । रातदिसाची ही किरकीर । कळना सोडोवची कशी तेंच ॥११५॥ पठाण पयलींच पिसो । बाबा पुतळो
 सौंशीकसाणीचो । पूण जर चडत पारो रागाचो । मागीर तो आवरप कुस्तार ॥११६॥ पठाण मदांद उर्मट जालो ।
 लोकांक चडूच पिडपाक लागलो । अतिरेक ताचो बरोच वाडलो । सौंपली सौंशीकसाण सगल्यांची ॥११७॥ भोव
 मायाळू साईमाउली । शरण आयिल्ल्यांक पदरांत घाली । म्हणुनूच गांवची मंडळी आयली । काकुळटेक बाबां
 कडेन ॥११८॥ पूण बाबांनी दुर्लक्ष केलें । वयल्यान तांकांच निक्षून सांगलें । सतावं नाका पठाणाक म्हणलें । भोव
 प्रीय म्हाका तो ॥११९॥ त्या पठाणाची बायल खंवटाण । करपाक सोदिना संवसार ताचे कडेन । जाल्या तयार
 ताका सोडून । येवपाक म्हजे कडेन ती जोगीण ॥१२०॥ धंगण ना ते रांडेक । लज लायल्या खुंटयाळ्याक । बळयां
 सोदता घुसपाक । घाली थांबडावन तरीय ॥१२१॥ ताची थांबल्यार आरड । सुरू जाता हिची बडबड । तो
 आइडतकूच ही सुट्टा पळत । तितलेंच मेळटा सूख म्हाका ॥१२२॥ कोणूच ताका आडावं नाकात । करता तें
 करपाक दियात । तातूंतल्यान म्हजी सरता रात । मेळटा सूखसमृद्धी उपाट ॥१२३॥ अशी ही आरड हाची । आसा
 म्हज्या फायद्याची । कटकट सुट्टा पठाणीची । पठाणूच सुखाचो म्हजे खातीर ॥१२४॥ आरङ्क दियात ताका
 मनसोक्त । तातुंतूच आसा म्हजें सूख । नाजाल्यार ती पठाणीण दुखख । दीत रावतली म्हाका कायम ॥१२५॥
 स्वताच मागीर जेन्ना थकतलो । आपले आपुणूच ओगी जातलो । जाच तुमचोय सौंपतलो । छळची ना ती रांड
 म्हाकाय ॥१२६॥ म्हाराजांनीच सांगतकूच अशें । चल्लेना शाणेपण कोणाचें । बाबांकूच जर पडना त्रासांचें । मागीर

EEEEEEeeeeeeeeeee||अध्याय ३|| EEEEEEeeeeeee
 ए प्रस्तु उरता खंय ॥१२७॥ पठाण आदींच मदांथ । ताचे खातीर ही साकर दुदांत । गावपाक लागलो व्हड आवाजांत ।
 ए मांडलो सांवार आनिकूय ॥१२८॥ लोक अजापीत सगले । बाबा दयासंपन्न कितले । आइडीनूय ते तकली
 ए सणसणपा इतले । तरीय धादोसकाय बाबांक ॥१२९॥ भिरांकूळ ती आरड कितली । ताळो सरांटून वचपा इतली ।
 ए तरीय बाबांची नमळाय कितली । म्हणटाले तिडकूळ नाकात ताचेर ॥१३०॥ दिसपाक पठाण पिसो जरी । बाबांचेर
 ए भावार्थ भारी । कवनां ताच्या धर्मा वरी । भोव खोसयेन तो गायतालो ॥१३१॥ आवाज गोड काय घोगरो । फरक
 ए ताका पडनासलो । तंद्रेतूच गायत सुटिल्लो । हरिनाम तो आपले ॥१३२॥ आवाजांत जल्माचीच घरघर । ‘अल्ला हो
 ए अकबर’ नामगजर । चलतालो जप निरंतर । तल्लीन तो हरिनामांत ॥१३३॥ हरिनामाची उबगण जाका । बाबा
 ए भियेताले आफङ्क ताका । म्हणटाले कियाक धांवडायतात ताका । भजन ताचें बरें कितलेंशेंच ॥१३४॥ “भक्त
 ए जंय म्हजी गायता तुस्त” । तिश्टतां थंय हांव रातदीस । थारावंक भगवत वचन हें सत्य । दाखयली अशी
 ए प्रचिती ॥१३५॥ वलें सुकें मागून खातलो । नाजाल्यार उपाशींय रावतलो । त्या पठाणाक संवसार कसलो । कसो
 ए वतलो बाबां कडेन ॥१३६॥ पठाण कफल्लक दमडेक भारी । खंयचें लग्र खंयची नारी । बाबा बालब्रह्मचारी ।
 ए महिमा हो सगलो मायेचो ॥१३७॥ मारली जरी ताणें आरड । बाबांक गावप्यांची आवड । आयकत रावताले अखंड ।
 ए न्हीद ती वीख तांचे खातीर ॥१३८॥ खंय गावप्याची म्होंवाळ वाणी । खंय गांवकारांचीं गाराणीं । तांकां हाडपाक
 ए आपले चरणीं । करणी सगली ही बाबांची ॥१३९॥ हेंच मत अशे रितीं । दाखयली बाबांनी प्रचिती । पठाणाची
 ए आवडटा संगती । ताचे भक्ती खातीर ॥१४०॥ दृश्य ‘द्रश्टो आनी दर्शन । सगलेंच जांकां चैतन्यघन । जावं तो

१. पळोवपी.

EEEEEEeeeeeee||श्रीसाईसच्चरीता|| EEEEEEeeeeeee

॥ अध्याय ३ ॥ १४१।। एकदां दनपारच्या आरतीं उपरांत । लोक उठले वचपाक परत ।
तेन्ना सांगलें कितें तें आयकात । म्होंवाळ उतरांनी श्रीसाईंनी ॥१४२॥ “खंयूय वचात कितेंय करात । सदांच एक
याद दवरात । तुमचे कृतीच्यो रावतल्यो कळत । खबरो दरेक म्हाका ज्युस्त ॥१४३॥ हांगा जरी असो दिसतां ।
कायम सगल्यांच्या अंतर्मनांत आसतां । म्हणुनूच हांव सगलें जाणटां । स्वामी हांवूच सकलांचो ॥१४४॥ भायर
भितर सर्वस्वांत । भरून उरलां चराचरांत । हें सगलें ईश्वरी सुत्र । हांवूच ताचो सुत्रधार ॥१४५॥ हांव सकल भुतांची
माता । हांव त्रिगुणांची समान अवस्था । हांवूच सकल इंद्रियांचो ‘प्रवर्ता । कर्तों धर्तों सगलो हांवूच ॥१४६॥
करतलो जो म्हजें ध्यान । पडचो ना केन्नाच त्रासान । मात जातलें ताचें अकल्याण । पडटलो जाका म्हजो
विसर ॥१४७॥ दृश्यरूप हें म्हजेंच स्वरूप । कीड मूय रंक ‘भूप । हें स्थीर गतीमान विश्व ‘अमूप । हेंच निजरूप
श्रीसाईंचें” ॥१४८॥ कितलो हो संदेश आगळो । संत ईश्वर ना भेद कसलो । अभेद रुपान चराचरांत अवतरलो ।
विश्वउद्घारा खातीर ॥१४९॥ जावचें जरी गुरुचरणीं लीन । ताणें करचें गुरु गुणगायन । नातर करचें गुरुकथाकिर्तन । वा
आयकुचें भक्तीभावान ॥१५०॥ साधकान अशें घेवचें आयकून । श्रोतो श्रव्य वच्यो विरगळून । प्रगट जातलो
चैतन्यघन । जातलें मन विरक्त ॥१५१॥ आसतना व्यस्त संवसारांत । संतकथा जर पडली कानांत । कुसकुटाच्या
यत्नां विरयत । जातलें कल्याण आपसूक ॥१५२॥ मागीर ती आयकल्यार भक्तींत । पडटलें कितलें पुण्य पदरांत ।
श्रोत्यांनो करात विचार मनांत । तुमच्याच निजहिता खातीर ॥१५३॥ वाडटलें तातूंतल्यान गुरुचरणीं प्रेम । लागना
दुसरी निश्ठा नेम । जातलें कल्याण परम । वाडटलो भार पुण्याचो ॥१५४॥ मनाक अशे घालतकूच निर्बंध ।

१. प्रवर्तो. २. राजा. ३. अनंत.

॥ श्रीसाईंसच्चरीता ॥ ३७

EEEEEEEEEEEEEEEEE||अध्याय ३॥EEEEEEEEEEEEEEEEE||
लागतलो कथा आयकुपाचो छंद । सहज तुटले विशयबंध । मेळटलो परम आनंद ॥१५५॥ वचन म्होवाळ हें
पडटकूच कानांत । निर्धार केलो हावें मनांत । रावपाचो कायम गुरुसेवेंत । सोडून मनीससेवा ही आयच्यान ॥१५६॥
पूण चिटमिटे मनाक लागिल्ले । “नोकरेचें ताचें काम जातलें” । अशें जें बाबांनी सांगिल्लें । येतलें व्हय तें
सत्यांत ॥१५७॥ उतर बाबांचें फुकट वतलें । अशें केन्नाच ना घडटलें । मनीससेवेचें काम जातलें । पूण ना मेळचें
पुण्य मोटें ॥१५८॥ स्वयंस्फुर्ती अणांची ही ‘पृच्छा । खरी, तरीय कांयशी म्हजी ही इत्सा । नासली अशी न्हय
‘अनित्सा । इत्सा न्हय ही प्रारब्धभोगांची ॥१५९॥ म्हाकाय एक नोकरी आसची । चरितार्थाची वेवस्था जावची ।
साईनूय गोडाची आस दाखोवची । पूण दिलें पिवपाक वखद ॥१६०॥ वखद तें ह्या गोडाचे आशेचें । पियेतकूच
दिसलें म्हाका भाग्याचें । कामूय जालें ‘नोकरेचें । स्विकारली धनाचे आशेन ॥१६१॥ गोड आसलें तरीय
अखेरेक । चड खाल्यार येतलें ओंकपाक । बाबांच्या उपदेश म्होंवाच्या बोटाक । चाखता तितलें लागलें
गोड ॥१६२॥ कायम ती नोकरी नासली । आयिल्ल्या पांयांनी चलून गेली । बाबांनी कायमची मेळोवन दिली ।
सूख भोगपाक उपाट ॥१६३॥ हें विश्व पूर्ण चराचर । भगवंताचें स्वरुपूच साचार । पूण भगवंत विश्वापरमूय थोर ।
परात्पर तो परमात्मो ॥१६४॥ ईश्वर प्रपंचाक अभिन्न । प्रपंच ईश्वराक भिन्न । प्रपंच सजीव निर्जीव थंयच्यान । ताका
अधिश्ठान ईश्वर ॥१६५॥ भगवंताचीं पुजास्थानां । आठ तरांचीं आसतात जाणा । प्रतिमा स्थांडिल आदीचे ‘तुळणा ।
आसतात श्रेष्ठ गुरुच ॥१६६॥ पूर्ण ब्रह्म स्वता कृष्ण । धरले ताणेय सांदीपनींचे चरण । म्हणटा केल्यार सदगुरु

१. विचारपूस. २. वान्सा नासप. ३. गूळ. ४. ह्या लेखकान निवृते उपरांत आपीक कांय वर्सानी परत एकदां नोकरी केली. ती स म्हयन्यां खातीर आसली.

५. तुळण.

EEEEEEEEEEEEEEEEE||श्रीसाईसच्चरीता||EEEEEEEEEEEEEEEEE||

EEEEEEEEE.....||अध्याय ३॥ EEE.....||
स्मरण । हांव नारायण खोशी जातां ॥१६७॥ म्हजे परसूय म्हाका सदृगुरुस्तवन । आवडटा ताचे सहस्र गूण । अशें
सदगुरुचें वहडपण । गहन तांचें म्हयमा ॥१६८॥ गुरुभजनाक जो फाट करता । तो कर्मदलिद्री पापी थारता ।
जलममरणाच्या चक्रांत घुसपता । करता सत्यनाश सुवार्थाचो ॥१६९॥ परत जल्म परत मरण । चलता हांचें नित्य
भ्रमण । म्हणुनूच कथा आयकून । करुया उद्धार आपलोच ॥१७०॥ संतांच्या तोंडांतल्यो सहज गोश्टी । अज्ञानाच्योय
सोडयता गांठी । तारक जातात खर संकर्षटी । म्हणुनूच सांठेवया पोटांत ॥१७१॥ कळना कसो येतलो वेळ ।
घडटलो कसो तांचो मेळ । हो अल्लामियाचो सगलो खेळ । भक्त प्रेमल प्रेक्षक ॥१७२॥ गांठीक नासतना बुद्धीचें
बळ । हो सगलो दैवाचोच खेळ । मेळळो म्हाका साई गुरु प्रबळ । होय खेळ एक ताचोच ॥१७३॥ सांगलें ग्रंथ
प्रयोजन । सांगलें म्हाका दिल्लें जें आस्वासन । जातूंत मत्परत्व आनी म्हजें पुजन । किंते दिग्दर्शन ताचें
जालें ॥१७४॥ आतां तुमी श्रोतेजन । करतले फुडल्या अध्यायांत श्रवण । समर्थ श्रीसाईनाथांचें अवतरण । जालें
कशें शिरडीत ॥१७५॥ ल्हान वहड तुमी सगले । हें साईचें चरित्र आगळें । जावन खीणभर संवसारा वेगळे । आयकात
भोळ्या भाविकांनो ॥१७६॥ स्वता आसले निर्विकार जरी । साई नटनाटकी अवतारी । पूण रावून प्रापंचीक वेब्हारी ।
वागता मायाकार्या प्रमाण ॥१७७॥ ‘समर्थ साई’ ह्या ल्हानशा मंत्रान । ध्यानांत जांचे पवित्र चरण । पावन ताच्या
चरित्रान । हालयता जो सुत्रां भक्तमोक्षाचीं ॥१७८॥ हें पावन साईचरित्र । वाचतल्यांचे करता मूख पवित्र ।
आयकतल्याचे जातात कान पवित्र । जाता अंतस्कर्णशुद्धी संपूर्ण ॥१७९॥ आयकतकूच कथा ही प्रेमान । जातलें
संवसार दुखखांचे हरण । मेळटले साई कृपाघन । जातलो पुराय शुद्धबोध ॥१८०॥ लय ‘विक्षेप कषाय । रस रुच हें

१. मायेची भ्रम उत्पन्न करपाची शक्त.

EEEEEE.....||श्रीसाईसच्चरीता॥ EEE.....|| ३९

EEEEEEEEEEEEEEEEE||अध्याय ३॥EEEEEEEEEEEEEEEEE||
आयकुपाक अपाय । पयस धुकलात हे 'अंतराय । जातलें आयकप सुखदायक ॥१८१॥ लागना एकवत उद्यापन ।
लागना उपास, कुडीचें 'शोशण । करचें पडना तिर्थाटन । पुरो आयकल्यार चरित्रूच ॥१८२॥ भक्ती नासची
कृत्रीम । वळखुंचें भक्तीचें वर्म । सहज मेळटलो परमार्थ परम । जातलो नाश अज्ञानाचो ॥१८३॥ लागना शीण हेर
साधनांत । घेवया आयकून हें साईचरित्र । क्रियमाण आनी संचीत । अल्प प्रमाणूय सांगूया ॥१८४॥ कंजूस वावरुं
खंयच्याय गांवांत । चिन्ता मुखार सांठो गुपीत । दिसचो ताका दीसरात । आसचो साई मनांत तसोच ॥१८५॥
संतसज्जनांनो तुमच्या आशिर्वादान । रचिल्लो भक्त हेमाडपंतान । जय अणकारीत श्रीसाईसच्चरितांतल्यान ।
'ग्रंथप्रयोजन आज्ञापन' नांवाचो हो तिसरो अध्याय सोंपता हांगाच ॥

॥ श्रीसदगुरुसाईनाथार्पणमस्तु ॥ शुभं भवतु ॥

○ ○ ○

१. विघ्न, संकश्ट. २. जाच.

EEEEEEEEEEEEEEEEE||श्रीसाईसच्चरीता||EEEEEEEEEEEEEEEEE||